

DZIEWIĄTE PRZYKAZANIE

W biblijnym opisie stworzenia Bóg mówi: „Uczyńmy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam”, zaś autor natchniony dodaje „stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę” (Rdz 1, 26-27). Niestety, współcześnie często spojrzenie na człowieka i jego ciało nie jest spojrzeniem jak na obraz Boży, ale spojrzeniem pożądlwym, sprowadzającym człowieka do roli przedmiotu służącego do użycia. Tymczasem Jezus mówi, że „każdy, kto pożądlwie patrzy na kobietę, już się w swoim sercu dopuścił z nią cudzołóstwa” (Mt 5,28).

Czym jest pożądanie? Jak naucza Katechizm Kościoła Katolickiego, „święty Jan rozróżnia trzy rodzaje pożądania, czyli pożądlwości: pożądlwość 377, 400 ciała, pożądlwość oczu i pychę życia. Zgodnie z katolicką tradycją katechizmową dziewiąte przykazanie zakazuje pożądania cielesnego” (KKK 2514). „Pojęcie pożądanie może oznaczać każdą 405 gwałtowną postać pragnienia ludzkiego. Teologia chrześcijańska nadała temu pojęciu szczególne znaczenie pragnienia zmysłowego, które przeciwstawia się wskazaniom rozumu ludzkiego (...) Pożądanie jest konsekwencją nieposłuszeństwa grzechu pierworodnego (Rdz 3,11). Wywołuje ono nieporządek we władzach moralnych człowieka i nie będąc samo w sobie grzechem, skłania człowieka do popełniania grzechów” (KKK 2515).

Święty Paweł Apostoł napomina: „Niechże więc grzech nie króluje w waszym śmiertelnym ciele, poddając was swoim pożądlwościom. Nie oddawajcie też członków waszych jako broń nieprawości na służbę grzechowi” (Rz 6,12-13). W człowieku toczy się walka między dążeniami „ducha” i „ciała”, rozumianego nie tyle jako ciało biologiczne, tworzące „wraz z duchową duszą naturę człowieka i jego osobową podmiotowość”, ale jako „uczynki czy też raczej stałe usposobienie – cnoty i wady – moralnie dobre lub złe” (KKK 2516). Święty Paweł daje świadectwo tej walce, mówiąc: „jestem bowiem świadom, że we mnie, to jest w moim ciele nie mieszka dobro: bo łatwo przychodzi mi chcieć tego, co dobre, ale wykonać – nie” (Rz 7,18-19).

Walka z pożądlwością cielesną dokonuje się przez oczyszczenie serca i praktykowanie umiarkowania. „Błogosławieni czystego serca albowiem oni Boga oglądać będą” (Mt 5,8) – mówi Jezus. „Czyste serca” oznaczają tych, którzy dostosowali swój umysł i swoją wolę do Bożych wymagań świętości, zwłaszcza w trzech dziedzinach: miłości; czystości, czyli prawości płciowej; umiłowania prawdy i prawowierności w wierze (por. KKK 2518). Istnieje związek między czystością serca ciała i wiary: „Sercom czystym jest obiecane widzenie Boga twarzą w twarz i upodobnienie do Niego. Czystość serca jest warunkiem wstępnym tego widzenia. Już dzisiaj uzdalnia nas ona do widzenia tak, jak widzi Bóg, przyjmowania drugiego człowieka jako bliźniego: uzdalnia nas do uznania ciała ludzkiego – naszego własnego i naszego bliźniego – za świątynie Ducha Świętego, przejaw Boskiego piękna” (KKK 2519).

„Czystość domaga się wstydlwości. Wstydlwość chroni intymność osoby i związana jest z czystością, świadczy o jej czujności. Kieruje ona spojrzeniami i gestami, które odpowiadają godności osób i godności ich zjednoczenia. Wyzwala z szerzącego się erotyzmu i usuwa to wszystko, co sprzyja nieprzyzwoitej ciekawości.

Domaga się także oczyszczenia klimatu społecznego przez nieustanną walkę z permissywnym obyczajów, który opiera się na błędnej koncepcji wolności ludzkiej” (KomKKK 530).

Czy jako chrześcijanin dbam o czystość swoich myśli i spojrzeń? Czy przezwyciężam pożądlivość przez oczyszczenie serca i praktykowanie umiarkowania?

Dziewiąte przykazanie domaga się przezwyciężenia pożądlivości cielesnej w myślach i pragnieniach. Walka z pożądlivością cielesną prowadzi przez oczyszczenie serca i praktykowanie cnoty umiarkowania. Dziewiąte przykazanie zakazuje kultywowania myśli i pragnień związanych z czynami zakazanymi przez szóste przykazanie” (Kom. KKK 527-528).

Na podstawie Katechizmu Kościoła Katolickiego.